

POSTANOWIENIE

3 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 3 października 2024 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi U.P. i J.P.
o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym postanowieniem
Sądu Rejonowego w Lublinie
z dnia 20 lipca 1988 r., sygn.akta II Ns 1675/88
w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydenta L.
z udziałem H.K., R.R. i Gminy L.
o zasiedzenie,
na skutek skargi kasacyjnej U.P., będącej również następcą prawnym J.P.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie
z 30 czerwca 2023 r., II Ca 884/21,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego.**

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżące oparły wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na jej oczywistej zasadności.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

W ocenie skarżących, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenia prawa materialnego. Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżące nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie dopatrył się rażącego naruszenia powołanego przepisu, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Ubocznie należy zauważyć, że stwierdzając nabycie własności przez zasiedzenie Sąd ustalił, że wnioskodawca posiadał rzecz w zakresie wykraczającym poza jego prawo wynikające ze współwłasności i wykonywał czynności faktyczne wskazujące na samodzielny, rzeczywisty, niezależny od woli innej osoby stan władztwa i jego dyspozycje swą treścią odpowiadały dyspozycjom właściciela. Skarżące kwestionują ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd drugiej instancji.

W związku z tym należy przypomnieć, iż stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. - podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Ze względów podanych powyżej Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

(M.M.)

[ał]